PREKENSERIE: Menigheten i Filippi - 7

Gleden i Kristus

Taler: Niklas R. B. Slettevoll

Dato: 7.11.2021

Tekst: Fil 3,1-11

SCAN ME

I Fil 3,1 skriver Paulus en formaning til sine «søsken» i Filippi, som også er til troende i dag: «[…] *gled dere i Herren!*» Gleden han snakker om er noe annet enn lykke, fordi lykke er bundet til følelsene som de tilfeldige omstendighetene vi til enhver tid befinner oss i. Denne gleden er en respons på nåden og kjærligheten som Gud har vist oss gjennom Jesus.

Formaningen kan virke malplassert siden den følges av en advarsel om å passe seg for vranglærere (v. 2). I filippernes kontekst var disse vranglærerne de som lærte at man, i tillegg til å tro på Jesus, måtte følge jødiske skikker. En religiøsitet basert på å gjøre seg fortjent til frelse gir ikke den gleden Paulus formaner oss om å ha. For i de neste versene legger han ut grunnen til at vi skal glede oss. Gleden er et botemiddel, for så lenge vi ikke lever under «lovens tyranni» eller setter vår lit til det menneskelige, så har vi grunn til å glede oss. Det er frihet i troen på Jesus, og i den friheten har vi en vedvarende glede.

Det er nemlig vi som har **den sanne omskjærelsen** (v. 3), som betyr at Den Hellige Ånd renser hjertene våre. Det er en omskjærelse av hjertet (Rom 2,29; 5 Mos 30,6). Det er vi som **tjener Gud i Ånden,** som tjener Gud, ikke med våre menneskelige gjerninger, men med den kraften vi får fra Den Hellige Ånd. Vi **roser oss i Kristus**, fordi vår rette stilling overfor Gud har vi på grunn av Ham. Vi setter altså **ikke vår lit til det menneskelige**, fordi heldigvis er det ikke vi mennesker som skal frelse verden, men det har Jesus gjort for oss.

Så kommer Paulus med et retorisk grep, hvor han ironisk skryter av seg selv (v. 5-6). Han gir sju punkter til hvorfor akkurat han ville hatt god grunn til å skryte av seg selv, hvis det var opp til oss mennesker å frelse oss selv. Så sier han: «*Men alt det som var en vinning for meg, det regner jeg som tap for Kristi skyld*» (v. 7). Han så på alt dette, alt det han tidligere han levd for, det han tidligere hadde satt sin tillit til, det han før var fullstendig overbevist om var sannheten og den riktige veien, som søppel (v. 8). Hans møte med Jesus gjorde at han ville forkaste sitt tidligere liv,

«for at jeg skal vinne Kristus og bli funnet i Ham, ikke med min egen rettferdighet, den som er av loven, men med den som blir gitt ved troen på Kristus, rettferdigheten som er av Gud på grunn av troen […]» (v. 9). Det er tilliten til det Jesus har gjort for å frelse oss som fjerner vårt synd og skyld.

Og når man plasserer sin tro på Jesus, så **kjenner vi ham** (v. 10). Det handler om en personlig og erfarbar relasjon til Gud. Det andre er at man **kjenner kraften av Hans oppstandelse**. Troen innebærer ikke bare en ny livsførsel og en ekte relasjon til Gud, men en kraft til å leve i dette nye livet man trer inn i. I tillegg vil man **ta del i Kristi lidelser**. Dette innebærer at man gir hele sitt liv til Gud, på samme måte som Jesus var lydig helt til det punktet at han var villig til å dø for syndige menneskers skyld. Og det siste er at **vi når fram til oppstandelsen fra de døde** (v. 11).

Det er dette som gjør at Paulus kan formane oss om å glede oss. For vi har grunn til å glede oss uansett omstendighet. Denne gleden er en motgift mot de som sier «bygg deg opp til himmelen» og den er en motivasjon og et grunnlag for å bygge opp det nye livet i Kristus.

SPØRSMÅL TIL ETTERTANKE

- Hva var én ting som traff deg veldig godt i denne ukens preken?
- Hvem var det Paulus advarte menigheten mot?
- Hvorfor ramser Paulus opp så mange av sine religiøse «oppnåelser»?
- På hvilken måte kan denne «gjøre seg fortjent til himmelen»-tankegangen snike seg inn i våre kirker i dag?
- Har du noen gang, som Paulus, vært i en situasjon hvor du har kunnet si: « *alt det som var en vinning for meg, det regner jeg som tap for Kristi skyld»*? Hva skjedde?